

«Я НЕ ВІДПУЩУ ТЕБЕ, ТАТУ...»

Марина Юріївна в дитинстві була шибайголовою. Яких тільки бешкетів від неї не натерпілися! Ціле літо, було, виганяє сусідськими садками й левадами. І де тільки сила бралася!

І завжди в усьому намагалася бути першою, кращою. Хто найвище на черешню залізе? Звичайно ж, Маринка! Дарма, що після тієї черешні в неї руки до ліктів позчісувані, зате ягід найспіліших нарвала повну пазуху! Або хто найшвидше з гори скотиться? Маринка! Дарма, що потім світ перед очима стає дибки, а голова крутиться, мов навіжена! Або хто з рогатки в яблуко поцілить? Маринка! Дарма, що випадково віконце в літній кухні сусідчиній розіб'є і баба лається, зате ж поцілила! А головне, що батько свою доньку завжди захищав і жодного разу не зневівся в її чесності!!!

Маринці було одинадцять років, коли татусь зник на якийсь час із їхнього дому. Трапилося це раптово, неочікувано. То завжди гиркався з мамою, а тут... Маринка прийшла зі школи, а в хаті – тиша... Дзвінка така, скорботна тиша. Лише чути схлипування матері. Ось тоді Маринка й дізналася, що її любий тато пішов до іншої. Зрадив!

Маринка поклялася неодмінно йому помститися. Вона уявляла, як насипле тій триклятущій тітці, котра її тата зурочила, три жмені гіркого перцю в каструлю борщу, щоб та чхала-чхала і луснула! Татові від того нічого не станеться. Він у Маринки знаєте який? Мужній! І не такий приперчений борщ їсть!!!

Минув місяць... Якось Маринка мчала вихідного дня велосипедом і біля самого пам'ятника Леніну (був тоді такий у Лубнах) мало не ніс у ніс зіткнулася з татом, який вів під руку її... вчительку!

– Здрастуй, Марисю! – лагідно привіталася вчителька, а тато чомусь знітився.

– Доброго дня! – привіталася чемно Маринка.

– Куди це ти лежиш? – запитала вчителька.

– Та просто так, катаюся! – відповіла дівчинка й лише тепер зрозуміла, що та тітка-розлучниця, виявляється, її вчителька...

Вчителька витягла з авоськи, в якій було багато різного краму, цукерку й подала її Маринці.

– Тримай! «Гуллівер».

Але Маринка заховала руки за спину й набурмосилася.

– Візьми, – сказав тато. – Нечемно так.

Вчителька постояла кілька секунд із протягнутою цукеркою і, зітхнувши, поклала її назад в авоську.

– Вам треба, певно, поговорити, – сказала вона. – Я зачекаю на лавочці в парку.

І пішла.

– Тату, – враз скрикнула Маринка і, кинувши свого двоколісного улюбленця, повисла в батька на шиї. – Тату, повернися. Я знаєш, як буду тебе любити! Я... я вчитимуся на самі п'ятірки. Я буду тебе слухатися! Я... Не йди!!! Я НЕ ВІДПУЩУ ТЕБЕ, ТАТУ!..

Батько умовляв її не плакати, щось пояснював, але вона не хотіла нічого чути, учепившись обома руками в його одяг. І... умовила! Вони вдвох повернулися того дня додому, ведучи посередині Маринчин велосипед. Після цього тато вже не кидав сім'ї. І навіть коли Марина закінчила школу, інститут і виїшла заміж, батько залишався із сім'єю...

Лютий 2018-го був важким для родини. Батька розбив інсульт. Він лежав у неврологічному відділенні лікарні та з відчаєм дивився на доньку, яка клопоталася біля нього разом із лікарями. Першу ніч Марина Юріївна просиділа біля його ліжка, міцно тримаючи за нечутливу руку. Вона згадувала стару черешню, на яку дряпалася, щоб бути вище від усіх, качання з горба, та й узагалі щасливе, сонячне дитинство, у якому поруч завжди був батько – рідна людина... Згадувала його веселий, гучний сміх і підбадьорливі слова...

– Я не відпущу тебе, тату! – клялася собі. – Я не віддам тебе смерті!

На ранок батькові полегшало, й він заснув. Марина Юріївна тихо встала й вийшла до ординаторської. Довго радилася з лікарем. Потім узяла список ліків, які треба купити, й поспішила навідатися додому. Надворі було сонячно й зимно. Падав рідкий, пухнатий сніг.

Марина Юріївна подалася через дорогу, несучи в серці надію на батькове, хай і неспішне, проте все ж одужання... Замріялася...

...І де й узялася та малокерована автівка на слизькій, наче скло, дорозі...

